

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **P. S.**, zastoupen JUDr. Hanou Fučíkovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Nám. Bratří Synků 349/4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 10 Az 42/2004 - 100 ze dne 19. 1. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. OAM-2015/AŘ-2001 ze dne 22. 3. 2002, jímž tento zamítl rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-1875/VL-07-P16-2000 ze dne 13. 6. 2001 a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo řízení o žádosti o udělení azylu podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno poté, co se stěžovatel opakovaně bez řádné omluvy nedostavil k pohovoru za účelem objasnění důvodů podané žádosti o azyl.

Rozsudkem č. j. 10 Az 74/2003 - 47 ze dne 30. 10. 2003 vyhověl Městský soud v Praze žalobě stěžovatele a napadené rozhodnutí ministra vnitra zrušil, neboť vzal za prokázané, že z evidenčních karet žadatele obsahujících přehled pohybu žadatele a míst jeho pobytu sice lze orientačně vyčíst, že v době od 3. 11. 2000 do 12. 10. 2001 měl pobývat na adrese P. 4, V L. 10, avšak doklad jeho skutečného hlášeného pobytu v rozhodném období

května a června 2001, např. ve formě čestného prohlášení žalobce o pobytu, anebo potvrzení odboru cizinecké a pohraniční policie o pobytu, se ve správním spise nenacházejí.

O kasační stížnosti žalovaného rozhodl následně Nejvyšší správní soud tak, že rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, neboť dospěl k závěru, že tímto soudem dovozovaná povinnost odboru cizinecké a pohraniční policie písemně potvrzovat místo pobytu účastníka řízení o udělení azylu jde nad rámec právní úpravy účinné v době rozhodování. Z ust. § 78 odst. 3 zákona o azylu lze dovést pouze povinnost tohoto odboru oznámit každé ohlášení pobytu účastníka řízení ministerstvu, aniž by zákon pro plnění takové povinnosti předepisoval jakoukoli konkrétní formu. Jelikož tedy z žádného ustanovení zákona o azylu nelze dovést, že by plnění předmětné povinnosti nemohlo být uskutečňováno v elektronické podobě, nelze ani zpochybňovat údaj o místě pobytu účastníka řízení nahlášený elektronicky ministerstvu odborem cizinecké a pohraniční policie a uváděný ministerstvem v evidenční kartě, která představuje tištěnou podobu informací předaných elektronicky. Jakékoli doplňování skutkových zjištění ohledně skutečnosti, na jaké adrese byl žalobce v rozhodné době hlášen, jak ve svém původním rozhodnutí Městský soud v Praze vyžadoval, je proto nadbytečné.

Jsa vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, Městský soud v Praze novým rozhodnutím žalobu jako nedůvodnou zamítl poté, co vzal za prokázané, že místem hlášeného pobytu stěžovatele byla P. 4, V L. 10. Bylo přitom věcí žalobce, aby si ve vlastním zájmu zajistil přebírání poštovních zásilek v situaci, kdy jako žadatel o azyl musel mimo jiné předpokládat kontaktování své osoby ze strany příslušných orgánů v řízení zahájeném na jeho návrh. Jelikož správní orgán splnil svou zákonnou povinnost k opakovanému pokusu o předvolání žalobce a žalobce nereagoval, nezbylo správnímu orgánu, než správní řízení zastavit.

Proti tomuto rozhodnutí nyní směřuje kasační stížnost žalobce, v níž uplatňuje důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., přičemž však pouze cituje zákonná znění těchto ustanovení, resp. jejich části. Současně stěžovatel žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 10. 3. 2005 popírá oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Městského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. K obsahu kasační stížnosti uvádí, že tato obsahuje pouze citaci zákonných důvodů dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., a není tedy zřejmé, z čeho na jejich naplnění stěžovatel usuzuje.

Nejvyšší správní soud se primárně zabýval otázkou, zda je podaná kasační stížnost přípustná. Městský soud v Praze totiž rozhodl v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku, kterým bylo jeho dřívější rozhodnutí zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. by tak v daném případě byla kasační stížnost přípustná pouze za předpokladu, že by v ní stěžovatel napadal rozhodnutí Městského soudu v Praze z toho důvodu, že se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Stěžovatel v kasační stížnosti bez dalšího tvrdí důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. b), resp. d) s. ř. s., v textu však jedinou přípustnou námitku proti rozhodnutí soudu nevznáší.

V souladu s ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud posoudil podanou kasační stížnost jako nepřijatelnou a podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. ji jako takovou odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatelů Nejvyšší správní soud odměnu nepřiznal, neboť po vydání pravomocného rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 10 Az 42/2004 - 100 ze dne 19. 1. 2005 není žádný úkon právní služby prokázán a za úkony provedené v předcházejícím řízení jí odměna již přiznána byla.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

